

عنوان مقاله:

سمبولیسم اجتماعی در شعر معاصر فارسی بررسی نمادهای اجتماعی در شعر شاعران دهه های سی و چهل

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی شرق شناسی، مطالعات ایرانی و بیدل پژوهی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

فریده آرامیده - مربی دانشگاه آزاد اسلامی واحد دزفول

نسرین بیگدلی - دانشجوی دکتر زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی شوشتر

مسعود هوشیار - محقق و پژوهشگر ادبی شیراز

خلاصه مقاله:

نمادگرایی یا سمبولیسم اجتماعی از مهم ترین رویکردهای شعر معاصر ایران به ویژه دهه های سی و چهل نسبت به مضامین سیاسی و اجتماعی است که به عنوان یک مکتب ادبی، به همراه تصویرآفرینی و پرداخت شاعرانه، شیوه نمود در شعر را تغییر داد و مخاطب را با اندیشه ناگرایانه شاعر آشنا کرد. شاعران جریان شعر سمبولیسم اجتماعی یا شعر رمزگرایی جامعه گرا پس از کودتای 28 مرداد 32 با تعهد و احساس مسئولیت اجتماعی و با استفاده از نماد و زبان نمادین به طور غیرمستقیم به شرح رویدادهای سیاسی و اجتماعی آن دوران پرداختند. سمبولیسم در شعر معاصر فارسی، پدیده ای نو بود که با نیما یوشیج به عنوان بنیان گذار و نماینده واقعی این جریان شعری آغاز شد. وی با تأثیرپذیری از سمبولیسم فرانسوی و مطالعات آثار آنان، برخی از ویژگی های بارز سمبولیسم اروپایی را وارد شعر خود و ادبیات معاصر فارسی نمود. انقلاب اصلی نیما با بهره گیری از نماد در دو شعر ققنوس (1316) و غراب (1317) آغاز شد و پس از او نیز می توان از شاعرانی؛ چون شاملو، اخوان، فروغ فرخ زاد (دوره دوم شاعری)، سیاوش کسری، منوچهر آتشی، شفیعی کدکنی، هوشنگ ابتهاج و دیگران یاد کرد که شعر سمبولیست اجتماعی را در دهه های سی و چهل به اوج خود رساندند. روش تحقیق در این پژوهش توصیفی و داده ها به شیوه مطالعه های کتابخانه ای است. نتیجه نشان داده است که شاعران این دو دهه با بهره گیری از نمادگرایی یا سمبولیسم اجتماعی توانستند رویدادهای سیاسی و اجتماعی آن دوران را انعکاس دهند

کلمات کلیدی:

نمادگرایی اجتماعی، سمبولیسم اجتماعی، شعر معاصر فارسی، دهه سی، دهه چهل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/830328>

